Dosarul nr.1-215/2024; 1-24052306-51-1-15052024

S E N T I N Ţ Ă
în numele Legii

11 februarie 2025
mun.Ungheni
Judecătoria Ungheni,
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, Judecător Anatolie RUSU
Grefier Maria VOVC
Cu participarea:
Acuzatorului de stat, procurorul Marcel GRIȚUNIC
Apărătorului inculpatului, avocatul Doina GUȚANU
În lipsa:
Inculpatului Andrei CEMIRTAN

examinând în şedinţă publică în limba de stat, în procedură generală, cauza penală de învinuire a lui:

Andrei CEMIRTAN, a.n.*****, IDNP: *****, domiciliat în *****, supus militar, neangajat în câmpul muncii, moldovean, fără antecedentele penale, cetățean al Republicii Moldova, *de săvârşirea infracţiunii prevăzută de art.320[1] Cod penal.*

Date cu referire la cauza penală şi examinarea acesteia:

Urmărirea penală a fost pornită la 17.04.2024 în temeiul art.320[1] Cod penal;

Cauza penală a parvenit în instanţă la data de 15.05.2024, fiind judecată în procedură generală în perioada din 16.05.2024 până la data de 11.02.2025, cu respectarea procedurii de citare legală;

Acuzatorul de stat, procurorul în Procuratura Ungheni, Marcel Grițunic, în dezbateri judiciare, a pledat pentru recunoaşterea inculpatului, **Andrei CEMIRTAN,** vinovat de comiterea infracţiunii prevăzute de art.320[1] Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de 1 an închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Totodată, a solicitat aplicarea măsurii preventive, arestul preventive cu luarea sub strajă la momentul depistării;

Apărătorul inculpatului, avocatul Doina Guțanu, în dezbateri judiciare, a pledat pentru aplicarea unei pedepse mai blânde cu aplicarea art.90 Cod penal.

Urmare a examinării cauzei penale şi a probatoriului administrat de părţi, cercetat în şedinţa de judecată, instanţa de judecată

constată:

Situaţia de fapt reţinută de instanţă

1. **Andrei CEMIRTAN** la data de 11.04.2024, în jurul orei 23.30, urmărind scopul încălcării ordonanței de protecție din 20.02.2024, emisă de Judecătoria Ungheni, în favoarea victimei violenței în familie, Bocicovschi Vera, domiciliată *****, potrivit căreia Cemirtan Andrei avea obligația de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță ce i-ar asigura securitatea

victimei, excluzând orice contact vizual cu aceasta, intenționat a revenit la domiciliul lui Bocicovschi Vera din *****, unde a initiat o ceartă.

2. Inculpatul, **Andrei CEMIRTAN,** în ședințele de judecată nu s-a prezentat, deși a fost citat legal. Astfel, se reține că prin încheierea Judecătoriei Ungheni din 03.12.2024 în privința lui **Andrei CEMIRTAN** s-a dispus anunțarea în căutare. Potrivit informației parvenite de la IP Nisporeni, la data de 30.01.2025 a fost pornit dosar de căutare nr.2025240019.
3. În acest sens, instanța de judecată reține că comunicarea actelor judiciare, în măsura în care este un act de comunicare între organul judiciar și părți, este obligatorie pentru a permite părților, dacă e cazul, să declare apel. Instanțele trebuie așadar să facă tot posibilul în modul rezonabil pentru a cita părțile și urmează să se asigure că acestea sunt la curent cu procedurile la care participă. Prin urmare, instanța de judecată a întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru a asigura dreptul participanților la proces la participarea efectivă la examinarea cauzei, întru respectarea unui proces echitabil, însă inculpatul nu s-a prezentat în instanța de judecată. Astfel, considerând că procedura de citare legală a fost respectată, instanța a dispus desfășurarea ședinței de judecată în lipsa inculpatului. Mai mult ca atât, părțile, au obligația de a se interesa de soarta procesului în situația în care ele au fost înștiințate despre inițierea și desfășurarea acestuia pentru a-și proteja drepturile sale.
4. În aces sens, instanța reține că potrivit prevederilor art.321 alin.(2) pct.1) Cod procedură penală, *judecarea cauzei în lipsa inculpatului poate avea loc în cazul când inculpatul se ascunde de la prezentarea în instanţă.*
5. Martorul, Vera Bocicovschin, fiind audiată în cadrul ședinței de judecată a declarat că Andrei Cemirtan a fost concubinul ei timp de 2 ani. A fost emisă ordonanță de protecție, deoarece a fost bătută. Deși Andrei cunoștea despre ordonanța emisă, a revenit acasă fiind servit. S-au certat. După nu s-au mai văzut. Îl iartă pentru cele comise.
6. Vina inculpatului, **Andrei CEMIRTAN**, în săvârşirea infracţiunii imputate este dovedită prin probele cercetate în ședința de judecată și anume:
   - **datele de fapt constatate prin examinarea procesului-verbal de examinare din 23.04.2024**, în care obiectul examinării îl constituie: - procesul-verbal de consemnare a plângerii verbale a Verei Bocicovschi din 12.04.2024, prin care solicită să fie întrepinse măsuri conform legislației în vigoare cu concubinul Cemirtan Andrei, care la 11.04.2024, în jurul orei 23.30 a revenit la domiciul ei și a agresat-o fizic, apucând-o din regiunea gâtului și i-a aplicat o lovitură cu palma în zona feței. Totodată, a încălcat și ordonanța de protecție; - îndrepare către CML Nisporeni pentru stabilirea gradului leziunilor corporale ale cet. Bocicovschi Vera; - raportul de constatare nr.202424P0125 din 12.04.2024, la examinarea medico-legală la Bocicovschi Vera, s-a constatat: echimoză pe suprafața laterală a gâtului, care a putut fi produse în urma acțiunii traumatice a unui obiect dur contondent, acțiuni ce se califică ca vătămare corporală neînsemnată; - proces verbal cu privire la contravenție nr.MAI06164890 din 16.04.2024 care a fost întocmit lui Cemirtan Andrei în temeiul prevederilor art.78[1] și art.69 alin.(1) Cod contravențional cu remiterea procesului contravențional în instanța de judecată conform competenței (f.d.17);
   - **datele de fapt constatate prin examinarea procesului-verbal de examinare din 24.04.2024**, în care obiectul examinării îl constituie: - ordonanța de protecție emisă de către Judecătoria Ungheni la 20.02.2024 pe o perioadă de trei luni; - procesul-verbal privind informarea/îmnânarea actului de procedură din 20.02.2024, în care lui Cemirtan Andrei i-a fost adusă la cunoștință ordonanța de protecție emisă de către Judecătoria Ungheni din 20.02.2024 (f.d.27).

Încadrarea juridică a faptelor reţinute de instanţă în sarcina inculpatului

7. Prin prisma tuturor probelor prezentate de acuzatorul de stat, examinate în şedinţa de judecată, instanţa menţionează faptul că, starea de fapt probată la faza de urmărire penală prin incriminarea inculpatului a faptei imputate s-a confirmat în totalitate.
8. Toate probele prezentate de acuzatorul de stat au fost analizate şi examinate minuţios de către instanţa de judecată, cu respectarea principiului apărării şi contradictorialităţii.
9. În conformitate cu art.101 Cod de procedură penală*, instanţa de judecată apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii ei, din punct de vedere al coroborării lor, deduce cert vinovăţia inculpatului în fapta imputată.*
10. Verificând materialele dosarului şi apreciindu-le în cumul cu probele dobândite în ședința de judecată, instanța de judecată consideră că, vina inculpatului, **Andrei CEMIRTAN**, în săvârșirea infracțiunii de neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie, este stabilită.
11. Din analiza coroborată a materialului probator din care instanţa a reţinut starea de fapt mai sus descrisă, se constată că, în cauză a fost răsturnată prezumţia de nevinovăţie a inculpatului, **Andrei CEMIRTAN,** ce se face vinovat de comiterea faptei reţinute în sarcina sa, în cauză fiind întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de neexecutarea măsurilor din ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi sub aspectul laturii subiective a acestei infracţiuni.
12. În drept, fapta inculpatului, **Andrei CEMIRTAN**, constă în aceea că la data de 11.04.2024, în jurul orei 23.30, urmărind scopul încălcării ordonanței de protecție din 20.02.2024, emisă de Judecătoria Ungheni, în favoarea victimei violenței în familie, Bocicovschi Vera, domiciliată *****, potrivit căreia Cemirtan Andrei avea obligația de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță ce i-ar asigura securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu aceasta, intenționat a revenit la domiciliul lui Bocicovschi Vera din *****, unde a initiat o ceartă.
13. Instanța reiterează că potrivit practicii judiciare naționale și jurisprudenței CEDO, scopul ordonanței de protecție este de a proteja victima de agresor pe termenul stabilit de instanță. În asemenea cazuri, când se eliberează în privința victimei o ordonanță de protecție, întotdeauna interesul statului de a proteja victima prevalează asupra oricăror drepturi ale agresorului, cum ar fi: dreptul la proprietate (chiar dacă anume agresorul este proprietarul casei – el se îndepărtează imediat din casă, chiar şi în situația când nu are alt adăpost), dreptul la viața privată și de familie (agresorul se îndepărtează imediat din familie, urmând să-şi valorifice dreptul de a-și vizita copii în așa mod încât să nu fie încălcată ordonanța de protecție) (Cauza Eremia c. Republicii Moldova, cererea nr. 3564/11 din 28 mai 2013).
14. Potrivit doctrinei penale, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art.320[1] Codul penal, îl constituie relațiile sociale cu privire la prevenirea neexecutării măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.
15. Latura obiectivă a infracţiunii analizate constă în fapta prejudiciabilă exprimată prin neexecutare sau eschivare de la executarea măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie. Modalităţile normative cu caracter alternativ sunt: - neexecutarea măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie; eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie. Ambele

modalități enunțate se reduc la refuzul - expres sau tacit - de a executa măsurile stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie.

16. Latura subiectivă se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă.
17. Inculpatul, **Andrei CEMIRTAN,** este persoană fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei avea împlinită vârsta de 16 ani, în acest fel fiind subiect al infracțiunii prevăzute de art.320[1] Cod penal.
18. Faptul comiterii infracţiunii incriminate se confirmă inclusiv prin declarațiile inculpatului, **Andrei CEMIRTAN**, date în cadrul urmăririi penale. Astfel**,** fiind audiat în calitate de învinuit, **Andrei CEMIRTAN** a recunoscut totalmente comiterea infracțiunii.
19. În cadrul examinării circumstanţelor cazului şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracţiunii de neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecțiea victimei violenței în familie în acţiunile lui **Andrei CEMIRTAN** şi nu au fost stabilite circumstanţe care să înlăture caracterul penal al faptei.
20. Relativ la cele reținute, instanța notează că probele cercetate în ședința de judecată colaborează între ele, sunt concludente și demonstrează incontestabil că inculpatul, **Andrei CEMIRTAN** nu a executat măsurile din ordonanța de protecțiea victimei violenței în familie.
21. Apreciind probele expuse din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, conform propriei convingeri, formate în rezultatul examinării cauzei, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată consideră că vinovăția lui **Andrei CEMIRTAN** a fost dovedită pe deplin, iar acțiunile lui corect au fost calificate de către acuzatorul de stat potrivit art.320[1] Cod penal.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului

22. Instanţa de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993, 14307/88." CEDO a statuat că " (…) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală. În acest sens, instanța reiterează şi prevederile art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie şi faptul că hotărârea pronunţată într-o cauză urmează a fi motivată. Astfel, în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei, Highins contra Franţei 1998, în cauza Helle contra Finlandei 1997 şi Boldea contra României 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenţie obligă instanţele să-şi motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligaţii poate varia în funcţie de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în faţa instanţei, precum şi diferenţele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispoziţiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. De asemenea CEDO a arătat că obligaţia instanţei de a motiva hotărârea pronunţată, este aceea de a demonstra părţilor că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei 2007). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanţei obligaţia de a examina efectiv mijloacele, argumentele şi ofertele de probă ale părţilor (cauza Perez împotriva Franţei și cauza Van de Hurk împotriva Olandei)
23. Instanţa la individualizarea, stabilirea categoriei şi termenului pedepsei ţine cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal şi anume de gravitatea infracţiunilor săvârşite, de motivul acestora, de personalitatea celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori

agravează răspunderea, de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia precum şi scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului.

24. La fel, consemnăm că conform prevederilor art.61 alin.(1) Cod penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor*, iar potrivit alin.(2) al aceleiaşi dispoziţii legale, *pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşrii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate*.
25. Conform art.75 alin.(1) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia*, iar potrivit alin.(2), *în cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvârşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepţional şi se aplică atunci când gravitatea infracţiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul*. *O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanţa de judecată*.
26. Urmează a fi notat că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înţeleg cerinţele de care instanţa de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârşirea infracţiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligaţiunea instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale.
27. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.
28. Astfel, urmează a fi relevat că la individualizarea pedepsei se va ţine cont de prevederile art.75 Cod penal, din dispoziţiile căruia se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată. De altfel, pedeapsa penală este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit. Legalitatea pedepsei impune instanţei obligaţia de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii Generale a Codului penal. Individualizarea pedepsei, însă, constă în obligaţia instanţei de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor

legii penale şi pedepsei penale. După această clarificare, instanţa accentuează că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului Penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

29. Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracţiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracţiunii săvârsite, se stabileşte având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situaţia materială, familială sau socială, prezenţa sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracţiunii. Pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în aşa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.
30. Totodată, se reţine că legiuitorul estimând in abstracto pericolul social al infracțiunii incriminate de art.320[1] Cod penal a prevăzut în calitate de sancțiune pedeapsa cu *muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.* Respectiv, conform art.16 Cod penal, se consideră ca infracţiune **mai puțin gravă**.
31. Circumstanța ce atenuează răspunderea penală a lui **Andrei CEMIRTAN** conform art.76 Cod penal, este săvârșirea pentru prima data a unei infracțiuni mai puțin grave.
32. Circumstanțe ce agravează răspunderea penală a lui **Andrei CEMIRTAN** conform art.77 Cod penal, nu au fost stabilite.
33. La stabilirea măsurii de pedeapsă inculpatului, instanţa va lua în consideraţie caracterul şi gradul pericolului social al infracţiunii săvârşite, personalitatea inculpatului.
34. Astfel, examinând personalitatea inculpatului, s-a stabilit că anterior nu a fost condamnat, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, se caracterizeaează negativ.
35. Hotărârea Plenului CSJ a RM din 11.11.2013, nr.8 cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, precizează că instanţele de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul şi gradul prejudiciabil al infracţiunii săvârşite, motivul şi scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul şi mărimea daunei prejudiciabile, circumstanţele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. Instanţa remarcă că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvîrşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune. Pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni. De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.
36. În ceea ce priveşte modalitatea de executare a pedepsei, instanța de judecată călăuzindu-se de gradul prejudiciabil al infracțiunii, de necesitatea de apărare împotriva comiterii a astfel de infracțiuni, reținând că aplicarea pedepsei trebuie să contribuie la corectarea inculpatului, să-l

reținã de la comiterea unei noi infracțiuni, să dezvolte anumite calități de persoană ce ar respecta legea, că săvârşirea infracțiunii reprezentă un incident în viața inculpatului, consideră că, corectarea şi reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare. De asemenea, instanța la stabilirea pedepsei va lua în considerație amploarea fenomenului de neexecutare intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie şi eforturile depuse de autorităţile statului în vederea contracarării acestuia. Instanţa manifestă încrederea că inculpatul va face concluziile necesare şi nu va mai comite noi infracţiuni.

37. Reieşind din cele expuse mai sus, din circumstanţele cazului, ţinând cont de scopul pedepsei penale, instanţa conchide că corectarea şi reeducarea inculpatului, **Andrei CEMIRTAN,** se va realiza prin stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare. Instanța relevă că această pedeapsă este echitabilă, or ea va impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporțional cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficient pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului, întregii societăți, perturbate prin infracțiune.
38. Astfel, în speță, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, instanța de judecată consideră că pentru realizarea actului de justiție este necesară stabilirea inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare.
39. Stabilind pedeapsa sub formă de închisoare, instanța de judecată va determina și tipul penitenciarului în care urmează a fi executată pedeapsa. Astfel, pornind de la tipul infracțiunii săvârșite, pedeapsa sub formă de închisoare urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis, or potrivit art.72 alin.(3) Cod penal *în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracţiuni mai puţin grave şi grave, săvârşite cu intenţie.*
40. Instanța consideră inoportună aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, din care motiv doar izolarea de societate va reprezenta un remediu echitabil corecției.
41. Astfel, reieşind din circumstanţele cazului, ţinând cont de scopul pedepsei penale, și anume, prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane, instanţa de judecată va stabili inculpatului pedeapsa cu închisoare, fiind imposibilă corectarea şi reeducarea lui fără izolarea de societate.
42. Prin urmare, ţinând cont de scopul legii penale, de persoana celui vinovat, instanţa de judecată consideră că corectarea inculpatului nu este posibilă fără privarea de libertate şi va aplica inculpatului pedeapsa sub formă de închisoare, ori corectarea şi reeducarea condamnatului constă în extirparea mobilurilor negative din conştiinţa lor, mobiluri care au determinat săvârşirea infracţiunii. Cu atât mai mult, scopul pedepsei penale nu este numai cel de corectare a făptuitorului, ci și acel de prevenire a continuării activității criminale care în cazul lui nu a fost realizat, el săvârșind noi infracțiuni.
43. În conformitate cu prevederile art.90 alin.(1), (2) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracţiunile săvârşite cu intenţie şi de cel mult 7 ani pentru infracţiunile săvârşite din imprudenţă, instanţa de judecată, ţinând cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numaidecît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiţionată a executării pedepsei şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanţa de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă pe care*

l-a fixat, condamnatul nu va săvîrşi o nouă infracţiune şi, prin respectarea condiţiilor probaţiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei îl exercită organele de probaţiune, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv. (2) Perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă se stabileşte de instanţa de judecată în limitele de la 1 an la 3 ani.

44. Având în vedere termenul pedepsei cu închisoarea stabilit inculpatului, **Andrei CEMIRTAN,** ţinând cont de faptul că nu are antecedente penale, instanţa de judecată apreciază că executarea efectivă a pedepsei cu închisoarea, stabilită acestuia nu este raţională, și că acesta merită o șansă de a demonstra că corectarea lui este posibilă fără punerea în executare a pedepsei, motiv pentru care, potrivit prevederilor art.art.89 alin.(2) lit.a) şi 90 alin.(1) Cod penal, instanța de judecată consideră necesar de a dispune suspendarea executării pedepsei cu închisoarea stabilită inculpatului, **Andrei CEMIRTAN**, cu acordarea posibilităţii ca în perioada de probaţiune, prin respectarea condiţiilor probaţiunii să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat.
45. Luând în calcul argumentele indicate mai sus, deoarece implicarea condamnatului în mediul carceral şi neacordarea acestuia a unei şanse de corectare, ar fi în măsură să afecteze iremediabil valorile sociale şi morale ale acestuia, instanţa de judecată apreciază că suspendarea executării pedepsei cu închisoarea stabilite inculpatului, **Andrei CEMIRTAN**, pe o perioadă de probațiune, cu acordarea posibilității acestuia, ca în perioada de probațiune, prin comportare exemplară şi muncă cinstită, să îndreptăţească încrederea ce i s-a acordat, pe termen lung, va oferi o mai bună protecție intereselor societății și va evita consecinţele negative ale izolării de societate a inculpatului.
46. În acest sens, instanţa de judecată consideră că, în raport cu principiul umanismului, aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu executarea reală a acestei pedepse ar fi prea severă şi lipsită de indulgenţă în raport cu circumstanţele cauzei, găsind astfel de cuviinţă că, pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei va avea drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea celui din urmă, cât şi a altor persoane. Or, la aplicarea legii penale se ţine cont atât de principiul individualizării răspunderii penale şi pedepsei penale – prevăzut la art.7 Cod penal, cât şi de scopul pedepsei penale stabilit cu precizie la art.61 Cod penal, dar şi de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art.75 Cod penal, potrivit cărei legi *o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.*
47. Instanţa apreciază că, reieşind din caracterul şi gradul prejudiciabil al faptei comise de inculpat, de personalitatea acestuia, pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei va constitui un mijloc eficient şi suficient de corectare şi reeducare a inculpatului precum şi de prevenire a săvârșirii altor infracţiuni.
48. Instanța de judecată evidențiază că orice sancțiune juridică, inclusiv cea penală, nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc de reglare a raporturilor sociale, de formare a unui spirit de responsabilitate. Mai mult, pedeapsa nu constituie un mijloc de răzbunare a societății, ci de prevenire a săvârșirii faptelor ilicite și de educare a persoanelor vinovate.

<u>Măsura preventivă</u>

49. În conformitate cu prevederile art.395 alin.(1) pct.5) Cod de procedură penală, *în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătată dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.*
50. Având în vedere aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, instanţa va aplica inculpatului până la devenirea definitive a sentinței măsura preventive, obligarea de a nu părăsi țara.
51. Din materialele cauzei rezultă că acţiune civilă nu este înaintată, nu sunt corpuri delicte, nefiind suportate careva cheltuieli de judecată.
52. Analizând materialele din dosar, argumentele pronunţate în şedinţă, elucidând şi constatând starea de lucru descrisă mai sus, călăuzindu-se de dispoziţiile art.340, 384-385, 389, 397 Cod de procedură penală, instanţa de judecată

condamnă:

Andrei CEMIRTAN se recunoaşte vinovat în comiterea infracţiunii prevăzute de art.320[1] Cod penal şi i se aplică pedeapsa sub formă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare stabilită lui **Andrei CEMIRTAN** prin prezenta sentinţă se suspendă condiţionat pe o perioadă de probațiune de 1 (unu) an şi nu va fi executată dacă inculpatul în perioada de probațiune nu va comite noi infracțiuni şi prin comportare exemplară şi muncă cinstită, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat, totodată, obligându-l pe **Andrei CEMIRTAN** să nu-şi schimbe domiciliul fără consimţământul organului competent.

Până la devenirea definitivă a sentinței se aplică în privinţa lui **Andrei CEMIRTAN** măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara.

Sentinţa cu drept de atac la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Ungheni.

Preşedintele şedinţei
Judecătorul **Anatolie RUSU**